

Det Anarkistiska Biblioteket

Sex anarkistiska ståndpunkter

Anarchist Communist Federation

Anarchist Communist Federation
Sex anarkistiska ståndpunkter
1990

Folkmakt - Bulletin #4 1993

www.anarkistiskabiblioteket.se

1990

Innehåll

1. Kapitalism.	3
2. Klass.	3
3. Klasskamp.	4
4. Det framtida samhället.	4
5. Revolutionen.	5
6. Den Revolutionära Organisationen.	6
Idéernas utveckling	8

Följande ståndpunkter skrevs utav Anarchist Communist Federation (ACF) inför diskussionerna om ett eventuellt samgående som ACF hade med Class War under sommaren 1990. ACEs nationella konferans i Oktober 1990 antog dessa som officiella ståndpunkter för ACF. Vi anser att dessa sex punkter har ett stort värde i den debatt som förs internt i Folkkrakt, vi tror även att de har ett värde för den övriga frihetliga rörelsen. Vi kommer i framriden att publicera liknande 'manifest' från andra frihetliga grupper.

1. Kapitalism.

Kapitalism är det sociala/ekonomiska system som dominerar hela världen. Från västvärldens 'fria marknads' kapitalism till den snabbt sönderfallande statskapitalismen i öst (och överallt där imellan) är motivet för produktionen inte att tillfredställa behoven för den stora befolkningsmajoriteten, utan motivet är att samla ihop mer profit.

Kapitalismen skapar kriser av varierande intensitet, och vissa leder till krig mellan rivaliserande nationer. Dessa kriser betalas ständigt av arbetarklassen. Kapitalismens grund är lite förenklat lönearbete och utsugning av den klass som producerar alla tillgångar i samhället (arbetarklassen) genom att pressa ut mervärde (profit) ur det arbetet. Kapitalismen är ett klassamhälle och sår samtidigt fröet till sin egen undergång i och med dess klass skillnader.

2. Klass.

Det kapitalistiska samhället är uppdelat i två huvudklasser. Den klass som äger och kontrollerar produktionsmedlen, distribution, kommunikation etc beskrivs allmänt som den styrande klassen, bourgeoisin eller överklassen. Den klass som, utan tillgång till produktionsmedlen, är tvungen att sälja sin arbetskraft till överklassen för att få en lön, är arbetarklassen eller proletariatet.

Den sk. 'medelklassen' fungerar som administratör och medlare för kapitalismen (byråkrater, socialarbetare, lärare, akademiker etc) och splittas i kristider och dras då antingen mot bourgeoisin eller proletariatet. Den största delen av denna sk. medelklass är endast ett mer 'privilegerat' prole-

tariat. Globalt finns även en bondeklass, vilka i princip är allierad med den proletära revolutionen eftersom även de lider av kapitalismens härjningar.

Vi anser arbetarklassen inte enbart vara de som lönearbetar utan även arbetslösa, hemmafruar, fångar, pensionärer etc.

Vi anser att arbetarklassen är den enda klassen i samhället som verkligen har intresse i att krossa kapitalismen och skapa ett fritt, kommunistiskt samhälle. Det är endast vår klass som är kapabel att genomdriva en sådan fundamental förändring av samhället. Vår klass har inget att förlora utom illusionen att vi har något att förlora!

3. Klasskamp.

På grund utav den naturliga motsättningen i kapitalismen, pagår det en ständig kamp mellan de två klasserna. För det mesta är denna kamp på en låg nivå, i form av olovlig frånvaro från jobbet, dåligt utfört arbete, sabotage, allmän förbittring och mindre industriella konflikter. Ibland ökar den och tar form som strejker, ockupationer, uppror etc. Vid sin höjdpunkt blir klasskampen ett klasskrig och det är då arbetarklassen har möjlighet att säkra sina egna intressen genom revolution och ta makten ifrån bourgeoisin.

Trots att kampen är ofrånkomlig på grund av de motsättningar kapitalismen skapar, och utan att utrota proletariatet, inte klarar av att lösa, förs denna kamp inom de gränser som fackföreningarna och de politiska partierna satt upp, och blir alltså bunden till en kamp om reformer eller sviks utav den officiella arbetarrörelsen. Alltså, trots att kampen kommer att fortgå, är en revolutionär utgång inte på något sätt självklar.

4. Det framtida samhället.

Vi ser behovet av en revolution som förstör det kapitalistiska samhällssystemet, dess klasser, löneslaveriet, hirarki och alienation. Denna insikt är den viktiga punkten i vårt program, den innebär, ur ett kommunistiskt perspektiv, avskaffandet av staten, marknaden, löner och pennigsystemet, tillsammans med förgörandet av alla hirarkiska relationer. Vi eftersträvar skapandet av en global, human gemenskap, ett samhälle baserat på principen »av var och en efter förmåga, till var och en efter behov». Vi anser inte detta enbart vara en trevlig tanke utan både genomförbart och realistiskt.

- d) **Federalism.** "Som motsats till centralism, vilket är massornas blinda lydighet inför ett centrum, ger federalismen möjlighet både för den centralisering vilken är nödvändig och möjlighet till varje medlems självständiga beslut, och deras kontroll över helheten." (Manifesto of Libertarian Communism av Georges Fontenis). Federalism betyder inte individens rätt att uttrycka sitt 'ego' utan ansvar inför organisationen, inte heller innebär den att individen ger upp sin kritiska position för att följa partiets eller ledarens linje. Alla funktioner i organisationen måste kunna återkallas av medlemmarna och förtroendevalda ska enbart betraktas som funktionärer för organisationen och dess vilja. Det kan aldrig accepteras att ledarskikt utvecklas, därför måste både en hård intern struktur och vaksamhet upprätthållas.

Idéernas utveckling

Vi anser att utveckling våra ideer är en viktig del av organisationens verksamhet. Ideer är viktiga för att förstå vad som pågår, få ett anarkistiskt förhållningsätt, och tänka på vad för ett samhälle vi vill hjälpa till att skapa. Det innebär inte att vi tror att en bunt 'korrekta' ståndpunkter skapar en revolution. Snarare handlar det om att berika våra aktiviteter med ideer, och att utveckla våra ideer efter vår aktivitet och vad vi lär oss av folk i kamp. Vi försöker ständigt finna en balans mellan teori och praktik, medvetna om dess omsidiga beroende. Vi försöker även undvika dogmatism och tron på 'eviga sanningar'. Även om vi är stadigt rotade i den anarkokommunistiska traditionen försöker vi lära oss från feministiska, antifascistiska och svarta rörelser, ekologi och folkets kamp i andra länder. Så som vi försöker balansera teori och praktik försöker vi även balansera kontinuitet och förändring. Vi vill ha en ryggrad av ståndpunkter så att vi inte Saddrar omkring överallt, och byter ståndpunkt likt det senaste modet. Men vi vill hellre vara öppna för nya ideer och lära oss av erlarenhet, än att klibba oss fast vid någon dogm.

Och visst, det är verkliga uttryck för proletariats behov mot kapitalismen. Det kommunistiska samhället kommer att vara det kapitalistiskas totala motsats, och därmed även dess varor, sociala och ekonomiska förhållanden. Administrationen kommer att skötas av dem som den berör, vilket betyder slutet för alla system med ordregivare och utförare. Produktionen kommer endast att inriktas på att tillfredsställa folkets behov och önskemål. Det kommer att kräva en medveten aktivism från hela arbetarklassen. Det kommer att bli slutet för 'demokratin' som vi känner den idag och även för de 'representativa' systemen. Men hur är det tänkt att allt det här ska kunna ske? Svaret finns i revolutionen, den som störtar kapitalismen.

5. Revolutionen.

Den motiva styrkan för revolution är naturligtvis de materiella omständigheterna som proletariats upplever under kapitalismen, trots det kommer en seger för revolutionen att vara beroende av en viktig faktor, arbetarklassens medvetenhet och övertygelse. Under vissa perioder av intensiv kamp har arbetarklassen utvecklat organisationer som svarar till deras medvetna behov av organisering. Även om dessa organisationer har sett olika ut har de alltid tenderat åt att ta former av oberoende strejkkommittéer, storförsamlingar och arbetarråd (eller sovjet). Den oberoende strukturen i dessa organisationer från politiska partier och reformistiska fackföreningar visar på dess verkliga klasskaraktär.

Det första stadiet av den proletära revolutionen måste vara att ta kontroll över produktionen, distributionen och kommunikationen, och, icke att förglömma, kontroll över våra bostadsområden. Vi stöder skapandet av arbetarmiliser för att ersätta polis och militär, och för att försvara revolutionens erövringar. Dessa miliser måste stå under strikt kontroll av arbetarklassens organisationer (arbetarråd, bostadskommittéer etc). Men, om staten består kommer den styrande klassen att ha en bastiljon och en väpnad styrka med vilka de kommer att försöka krossa arbetarnas makt. Därför ser vi krossandet av staten som den mest fundamentala uppgiften för den revolutionära rörelsen, eftersom varje situation av "delad makt" alltid är till fördel för borgarklassen. Vad kommer då att ersätta staten? Svaret är direkt arbetarmakt. Vi ser det som hörnstenen i den kommunistiska förvandlingen av samhället. Vi vill se skapandet av ickehierarchyka strukturer, lokalt, regionalt, nationellt och internationellt, samordnade.

Kontrollen över samhället kommer att decentraliseras, även om en centralisering, så länge den kontrolleras av dem som berörs, kan bli nödvändig på vissa områden. Vi förkastar all användning av den gamla statens maskineri, byråkrati och maktstrukturer. Den Italienska anarkisten Camillo Berneri, skrev under det Spanska inbördeskriget och kontrarevolutionen, så här: "Anarkister erkänner att proletariatet utövar politisk makt, men en sådan politisk makt baseras på hela den kommunistiska organisationen lokal, regionala och nationella församlingar som fritt etablerats utanför och emot det politiska partiernas monopol, och med ett minimum av central administration." (Guerra di Classe, 1937).

Vi anser att revolutionen måste vara internationell för att överleva, men att troliga attacker från 'utländska' väpnade styrkor och 'våra egna' kräver att arbetarklassen beväpnar sig i allmänna miliser. Låt ingen betvivla att revolutionen, som avser att störta all överklassens makt, kommer att bli det största inbördeskrig världen någonsin skadat.

6. Den Revolutionära Organisationen.

Anarchist Communist Federation arbetar för att skapa en internationell frihetlig kommunistisk rörelse. Vi tror inte att denna rörelse kan skapas utan att man bygger en särskild anarkokommunistisk organisation. Vi förkastar tron på spontanism, tron att den revolutionära organisationen innan revolutionen inte har någon annan uppgift än att försvara en 'historisk kommunistisk position'. På samma sätt förkastar vi tanken om att den revolutionära organisationen skulle vara 'arbetarklassens hjärna' eller dess (självutnämnda) 'förtrupp'.

Den revolutionära organisationen är proletariatets medvetna minoritet som samlats för att uttrycka sitt motstånd mot klassamhället på ett organiserat sätt. Då vi har definierat den revolutionära organisationen som en del av arbetarklassen, ett verktyg i klassens händer, måste det poängteras att organisationen, på vissa områden, har ett 'ideologiskt' försprång mot proletariatet i stort. Detta innebär vissa uppgifter och skyldigheter. Den revolutionära organisationen har många viktiga funktioner. Den måste vara en propagerande organisation, producera och sprida på en nationell internationell bas, analyser av och propaganda mot det kapitalistiska samhället, och för att etablera den frihetliga kommunismen. Den måste vara arbetarklassens minne, som för ut lärdomar från tidigare förluster och 'segrar' och gör dem tillgängliga för vår klass. Den måste vara ett

forum för debatt och diskussion mellan alla riktningar inom den revolutionära arbetarklassen. Den måste eftersträva att förstå utveckling av vårt samhälle och sprida en korrekt kommunistisk respons till den. Den måste sträva efter att vinna 'ideernas ledarskap' från vänsterns utmaning. Den måste ständigt exponera den socialdemokratiska och Leninistiska vänsterns verkliga roll. Den måste vara en ingripande organisation, agera på ett koordinerat och gemensamt sätt i alla delar av arbetarklassens liv, på arbetsplatserna, bland de arbetslösa och i bostadsområdena.

Organisationen baseras på följande fundamentala kriterier: a) Politisk eller teoretisk enhet; b) Taktisk enhet; c) Revolutionärdisciplin, d) Federalism.

- a) **Politisk eller teoretisk enhet.** Den revolutionära organisationen har en politisk plattform, gemensamt framarbetad och beslutad, vilken förklarar dess målsättning och principer och andra politiska dokument etc. Det är nödvändigt för att behålla och utveckla en korrekt teori, att alla medlemmar i princip är eniga med plattformen. Dock måste man komma ihåg att alla medlemmar inte kan ha utvecklat samma nivå av politisk medvetenhet, därför måste intern bildning vara en fundamental uppgift för den revolutionära organisationen.
- b) **Taktisk enhet** är uppenbarligen nära kopplad till teoretisk eller politisk enhet. Det är avgörande att de grupper som utgör organisationen arbetar på ett gemensamt sätt och inte bara 'gör sin egen grej', när man kallar sig anarkokommunister. Det vore att gå tillbaka till den reaktionära 'syntes' idén och det skulle leda till att organisationen snart kollapsar under vikten av alla motstridigheter. Överallt, medräknat olika förutsättningar, arbetar den revolutionära organisationen med ett syfte, ett arbetssätt, ett mål.
- c) **Revolutionär disciplin** är inte av 'militär' natur, den kräver inte individens passiva lydande. Den innebär att stå bakom beslut tagna av organisationens konferanser och möten. Det innebär att alltid handla enligt dessa beslut. Den revolutionära organisationen har rätt att utesluta eller avstänga grupper eller individer vilka agerar på ett för organisationen skadligt sätt. Den är även skyldig att utesluta eller avstänga grupper eller individer vilka uppträder på ett degenererat eller asocialt sätt.